

at langt lempeligere stillede man sig fra Socialdemokratiets Side under den anden Havnestrejke overfor Arbejderne.

Men nu synes man indenfor Socialdemokratiet at være kommet dertil, at Socialdemokratiet ved sin Finanslovdorfer fremhæver den Samfølelse og Klassefølelse, som Arbejderne har, og som alt-aa efter hans Mening skulde hindre dem i at tage et Arbejde op, som paa ulovlig Vis er blevet nedlagt. Jeg spørger det ærede Medlem, om der da ikke skal tages Hensyn til Samfundet, som lider under en saadan ulovlig Arbejdsnedlæggelse. Jeg skulde tro, at ogsaa Socialdemokratiet vil være med til at varetage Samfundets Interesser overfor ulovligt strejkende Arbejdere.

Jeg vil i denne Forbindelse sige et Par Ord om Regeringens Stilling til den Situation, vi den Gang var inde i. Det viste sig under hele den Situation, at Regeringen, maaske i højere Grad, end de allerfleste troede, var afhængig af den Stilling, som Socialdemokratiet indtog. Regeringen vidste hverken ud eller ind; den vidste ikke, hvad den turde gøre. Regeringens Stilling var usikker og uklar, hvad der ganske tydeligt fremgik af Statsministerens Besvarelse af den Forespørgsel, som blev stillet til Regeringen her i Tinget den 10. September — var det vist. Denne Forespørgsel endte med en Resolution, hvori der udtaltes, at Regeringen opfordredes til med størst mulig Kraft at virke for Hidførelse af rolige Arbejdsforhold med Sikring af Arbejdets Frihed og Opretholdelse af indgaaede Overenskomster. Hvis Regeringen havde været en virkelig handlekraftig Regering, havde den paa det daværende Tidspunkt haft en overordentlig stærk Stilling til at gribe ind for at faa Forholdene afsluttet, den vilde have staaet med hele den danske Rigsdag bag sig. Thi denne Resolution blev vedtaget enstemmigt her paa Rigsdagen; alle Partier stemte for den. Socialdemokratiet stemte ganske vist for den i Tavshed, det er ikke det, de plejer at gøre, naar den Slags Ting er til Forhandling; saa, plejer man fra Socialdemokratiets Side nok at kunne finde Udtryk for sit Syn paa Forholdene. Men ved den Lejlighed tav de ganske. Men de stemte for Resolutionen, som opfordrede Regeringen til med størst mulig Kraft at arbejde paa Gennemførelsen af rolige og sikre Arbejdsforhold.

Regeringen havde saaledes en stærk Støtte, hvis den havde villet gribe ind og handle. Og man skulde mene, at den ogsaa

havde haft Opfordring til at gøre det. Den egen Partipresse havde givet den meget stærk Opfordring i saa Henseende. Jeg skal her blot minde om et Par enkelte Udtalelser, som i saa Henseende fremkom i et Par af det radikale Venstres ledende Blade. Det ene Blad var det radikale Blad i Hillerød. Det skrev bl. a. følgende: „Kander fra Statsmagtens Side tilvejebringes Forhold, som overflødiggør Bistand fra disse strejkende Elementer, saa er Tidspunktet inde; Hensyntagen af nogen Art skylder man dem efter deres Adfærd ikke“. Det var et radikalt Blad, der skrev dette. Og selve Hovedorganet „Politiken“ skriver følgende: „Offentligheden vil i Spænding afvente, hvad der foretages for at komme ud af de fortvivlede og samfundsødelæggende Forhold, der nu hersker, og den vil kræve, at de, der har Magten, ikke sidder med Hænderne i Skødet“. Saaledes skrev man i den radikale Presse: de strejkendes Optræden var samfundsødelæggende, man krævede, at de, der havde Magten, ikke maatte sidde med Hænderne i Skødet! Og hvad gjorde Regeringen saa? Den sad alligevel i lang Tid med Hænderne i Skødet; 5 Uger lod Regeringen gaa uden at gøre noget positivt for at værne Samfundet overfor et saadant Overgreb af en Flok paa 2 000 Arbejdere, uden at gøre noget alvorligt for at faa Arbejdsfriheden respekteret.

Jeg vil opfordre ærede Medlemmer til at parallelisere Regeringens Stilling her, dens Mangel paa Handlekraft, med den engelske Regerings Optræden under Jernbanestrejken i England, den Strejke, der omfattede flere Hundrede Tusinde Arbejdere; medens man herhjemme stod overfor en Strejke, der omfattede 2 000 Arbejdere. Hvad gjorde den engelske Premierminister Lloyd George? Sad han en Maaned eller 5 Uger og ventede paa, at Pengene skulde slippe op, saa der kunde være Grund for ham til at gribe ind? Nej, han greb ind straks med rolig og fast Haand og opfordrede det engelske Samfund til at støtte ham i Kampen for at bevare Samfundet overfor Arbejdere, som strejkede paa ulovlig Vis. Og hele det engelske Samfund rejste sig og støttede ham i dette Arbejde, saaledes at han blev i Stand til i Løbet af 5 Dage at faa afsluttet denne Strejke. (*Ministeren for offentlige Arbejder* [Hassing Jørgensen]: Ved at give efter!). Et æret Medlem af Ministeriet mener, at det skete ved at give efter. Det skete ved at give efter paa den Maade, at de engelske Arbejdere forpligtede sig til at gaa i Arbejde sammen med dem, som ikke havde